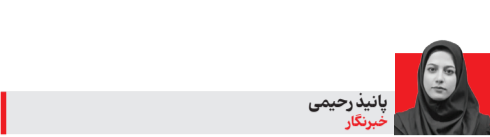

کارگران هندی شاغل در خارج، سال ۲۰۲۳ بیش از ۱۲۰ میلیارد دلار (معادل ۳ برابر درآمد نفتی ایران) پول به کشورشان ارسال کرده‌اند

الگوی هند قابل تکرار است؟

بانبد رحیمی

خبرنگار

شاید مهاجرت به خارج از کشور همیشه هم بد نباشد، این را داده‌های بانک جهانی می‌گوید. ماجرا از این قرار است که بانک جهانی از سال ۱۹۸۰ مرتباً آمار پول‌های ارسالی نیروی کار به کشورشان را با عنوان RemittancesData منتشر می‌کند که براساس این آمارها، در سال ۲۰۲۳ رقم پول ارسالی نیروی کار به خانواده‌هایشان در کشور خود، حدود ۸۱۸ میلیارد دلار بوده است. براساس تعاریف بانک جهانی Remittance بخشی از درآمد مازاد نیروی کار مهاجرت کرده یا اعزام‌شده به خارج از کشور است که آنان به کشور مبدأ خود (به خانواده‌هایشان) می‌فرستند و به اصطلاح درآمد تحت عنوان Remittance سهم صادرات نیروی کار شمرده می‌شود. این مبالغ که در چهارچوب جریان‌های مالی مهاجرتی قرار می‌گیرد به‌طور کلی از کشورهای توسعه‌یافته یا کشورهای با سرمایه‌گذاری کلان به کشورهای در حال توسعه سرریز می‌شود. این ارقام نشان‌دهنده اهمیت اقتصادی مهاجران و نقش آنها در تأمین مالی خانواده‌ها و جوامع کشورهای مبدأ است. براساس گزارش بانک جهانی، طی سال ۲۰۲۳ کل پول مازاد ارسالی مهاجران به کشورهای خود حدود ۸۱۷ میلیارد دلار بوده که فقط هندی‌ها ۱۲۰ میلیارد دلار از آن را به کشور و خانواده‌هایشان فرستاده‌اند. مکزیک‌ی‌ها با ۶۶ میلیارد دلار، فیلیپینی‌ها با ۴۹، فرانسیی‌ها با ۳۷ و چینی‌ها و پاکستانی‌ها با ۲۹ و ۲۷ میلیارد دلار در رتبه‌های بعدی قرار دارند. در بخش کشورهای واردکننده نیروی کار نیز، آمریکا با هزینه ۹۳ میلیارد دلاری در رتبه اول قرار دارد. عربستان سعودی با ۳۸ میلیاردو نیم دوم، سوئیس با حدود ۳۶ میلیارد دلار سوم و کشورهای آلمان، چین و فرانسه هر کدام با ۲۴، ۲۰٫۲ و ۱۹٫۸ میلیارد دلار در رتبه‌های بعدی قرار دارند.

هدیه ۱۲۰ میلیارد دلاری هندی‌های خارج‌نشین به کشورشان

طبق گزارش بانک جهانی در سال ۲۰۲۳ رقم پول ارسالی نیروی کار به خانواده‌هایشان حدود ۸۱۷ میلیارد دلار بوده که هند به‌عنوان بزرگ‌ترین دریافت‌کننده حواله‌های مالی از مهاجران قرار داشته است. هند در این سال موفق به دریافت حدود ۱۲۰ میلیارد دلار شده است که این رقم قابل توجه بیانگر نقش مهاجران هندی در تأمین مالی خانواده‌هایشان در داخل کشور است. توجه داشته باشیم کل درآمد نفتی ایران (بدون احتساب صادرات گاز) طی سال ۱۴۰۲ فقط ۳۶ میلیارد دلار بوده است، یعنی رقم ارسالی کارگران هندی به کشورشان طی سال گذشته حدود ۳٫۳ برابر درآمد نفتی ایران بوده است. پس از هند، مکزیک با ۶۶ میلیارد دلار در رتبه دوم قرار دارد، درحالی‌که فیلیپین با ۳۹ میلیارد دلار، فرانسه با ۳۷ میلیارد دلار و چین با ۲۹ میلیارد دلار در رتبه‌های بعدی قرار گرفته‌اند. از دیگر کشورهایی که بخش عمده‌ای از حواله‌های مهاجران را دریافت کرده‌اند می‌توان به پاکستان با حدود ۲۷ میلیارد دلار، بنگلادش با ۲۲ میلیارد دلار و آلمان با ۲۰ میلیارد دلار اشاره کرد. افغانستان نیز با دریافت ۳۲۰ میلیون دلار در سال ۲۰۲۳ در لیست کشورهای دریافت‌کننده حواله‌های مالی قرار گرفته است. گزارش‌های بین‌المللی نشان می‌دهد این جریان‌های مالی نقش مهمی در کاهش فقر، افزایش سطح زندگی و توسعه اقتصادی این کشورها ایفا می‌کنند. کشورهای

نانورو با ۸۸۰ هزار دلار دریافتی، برونزی دارالاسلام با ۸۹۳ هزار دلار، پالائو با یک میلیون و ۹۵۳ هزار دلار، تووالو با دو میلیون دلار، پاپوا گینه نو با سه میلیون دلار و مالدیو با بیش از پنج میلیون دلار در انتهای لیست مذکور قرار دارند.

آمریکا در صدر لیست واردکنندگان نیروی کار

براساس آمارهای منتشرشده از سوی بانک جهانی، ایالات متحده با بیش از ۹۳ میلیارد دلار در صدر لیست کشورهای قرار دارد که بیشترین پرداخت حواله‌های مالی توسط مهاجران را به ثبت رسانده‌اند. این آمار نشان‌دهنده نقش کلیدی مهاجران در اقتصاد جهانی و اثرگذاری آنها در تأمین مالی خانواده‌ها و جوامع کشورهای مبدأ است. علاوه بر ایالات متحده، کشورهای دیگری نیز به‌عنوان بزرگ‌ترین منابع پرداخت حواله‌های مالی شناخته شده‌اند. عربستان سعودی با ۳۸ میلیارد دلار در جایگاه دوم قرار دارد. این کشور به دلیل شمار زیاد کارگران مهاجر، به ویژه از کشورهای آسیایی و آفریقایی نقش بسزایی در انتقال مبالغ به کشورهای در حال توسعه ایفا می‌کند. سوئیس با ۳۶ میلیارد دلار در جایگاه سوم قرار گرفته است. این کشور با اقتصاد پایدار و برخورداری از سیستم مالی قوی میزان تعداد زیادی مهاجر از نقاط مختلف جهان است. در ادامه، آلمان با ۲۴ میلیارد دلار، چین با ۲۰ میلیارد دلار و فرانسه با ۲۰ میلیارد دلار در رتبه‌های بعدی قرار دارند. آلمان و فرانسه به‌عنوان دو اقتصاد بزرگ اتحادیه اروپا همواره جزء کشورهای مهاجرپذیر بوده‌اند و مهاجران این کشورها مبالغ قابل توجهی را به کشورهای مبدأ خود ارسال می‌کنند. چین نیز به دلیل جمعیت بالای مهاجران چینی در کشورهای دیگر مهمی در پرداخت حواله‌ها دارد. لوکزامبورگ و هلند هر دو با ۱۷ میلیارد دلار در این فهرست قرار گرفته‌اند. این دو کشور کوچک اروپایی به دلیل اقتصادهای پیشرفته و شرایط کار مناسب به مقصدی جذاب برای مهاجران تبدیل شده‌اند. کویت و هند نیز هر کدام با حدود ۱۲ میلیارد دلار در این لیست حضور دارند. کویت به‌عنوان یکی از کشورهای حاشیه خلیج فارس شمار زیادی از کارگران مهاجر را از کشورهای جنوب آسیا و آفریقا به خود جذب کرده است. هند که در عین حال یکی از بزرگ‌ترین دریافت‌کنندگان حواله‌های مالی نیز به‌شمار می‌آید مبالغ بالایی را از سوی مهاجران خود به سایر کشورها منتقل می‌کند. در نهایت، قطر و انگلستان هر کدام با ۱۱ میلیارد دلار پرداخت در رتبه‌های بعدی این لیست قرار دارند. قطر به‌عنوان یک کشوری غنی از منابع انرژی و با تعداد زیادی کارگران خارجی نقش مهمی در جریان‌های مالی مهاجرتی دارد. انگلستان نیز به دلیل سابقه طولانی مهاجرپذیری و روابط بین‌المللی یکی از اصلی‌ترین کشورهایی است که مهاجران از آن مبالغی را به کشورهای مبدأ خود ارسال می‌کنند. متأسفانه در هر دو لیست اطلاعاتی از میزان پول پرداختی و دریافتی توسط جمهوری اسلامی ایران در دست نیست. البته یکی از دلایل آن شاید فقدان زیرساخت رصد پرداخت‌های نیروی کار ایرانی به خانواده‌های خود به دلیل تحریم‌ها باشد. مشخص بعدی شاید دلایل فرهنگی-اقتصادی باشد. به‌عبارتی، درحالی‌بخش زیادی از هندی‌های خارج‌نشین ازجمله کارگران مهاجر اعزام‌شده به مقاصد دریافت‌کننده خدمات هستند بعضاً مهاجران ایرانی یا از سرمایه‌داران و سرمایه‌گذاران هستند یا دانشجویان و اقشار نخبه‌ای هستند که پس از مهاجرت رابطه مالی با خانواده برقرار نمی‌کنند، درحالی‌که کارگران هندی اعم از ماهر و غیرماهر و بعضاً مهندسان و افراد نخبه هندی تلاش‌های زیادی برای نجات خانواده‌های خود از فقر می‌کنند و همین موضوع در تداوم ارتباطات با کشور مبدأ بسیار اثرگذار است.

حواله ارزی مهاجران؛ یک درآمد ارزشمند
پول‌هایی که مهاجران به کشورهای خود ارسال می‌کنند، به‌عنوان حواله‌های ارزی مهاجران (Remittances) شناخته می‌شود. این پول‌ها نقش مهمی در اقتصاد بسیاری از کشورهای در حال توسعه دارند و منبع قابل توجهی از درآمد خارجی برای این کشورهايند. براساس آمارهای جهانی، بسیاری از کشورهای در حال توسعه در آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین به شدت به این حواله‌ها وابسته‌اند. هند یکی از بزرگ‌ترین دریافت‌کنندگان حواله‌های ارزی در جهان است. هندی‌های مهاجر به کشورهای مختلف (به‌ویژه خلیج فارس، آمریکا و اروپا) سالانه میلیاردها دلار به کشور خود ارسال می‌کنند. این پول‌ها به توسعه اقتصادی و بهبود زندگی خانواده‌های هندی کمک می‌کند. چین نیز به‌عنوان یکی از بزرگ‌ترین دریافت‌کنندگان حواله شناخته می‌شود. مهاجران چینی در سراسر جهان، به‌ویژه در کشورهای پیشرفته، مبالغ زیادی به خانواده‌ها و بستگان خود ارسال می‌کنند. اقتصاد فیلیپین به شدت وابسته به حواله‌های مهاجران است. بسیاری از فیلیپینی‌ها به‌عنوان کارگر در کشورهای دیگر (به‌ویژه کشورهای عربی و آمریکا) مشغول به کارند و مبالغ قابل توجهی به کشور خود ارسال می‌کنند. مهاجران مکزیکي، به‌ویژه در ایالات متحده، هرساله میلیاردها دلار به خانواده‌ها و بستگان خود در مکزیک ارسال می‌کنند. این پول‌ها نقش مهمی در بهبود وضعیت اقتصادی مکزیک دارند. مهاجران پاکستانی در خلیج فارس و کشورهای غربی هرساله مبالغ زیادی به کشور خود ارسال می‌کنند که به اقتصاد و توسعه اجتماعی پاکستان کمک می‌کند. کارگران بنگلادشی که به کشورهای خلیج فارس مهاجرت کرده‌اند، بخش عمده‌ای از حواله‌های ارزی این کشور را تشکیل می‌دهند. این پول‌ها نقش حیاتی در اقتصاد بنگلادش دارند.

حواله ارزی برای کشورهای فقیرمهم‌تر است

حواله‌های ارزی به‌ویژه برای کشورهای فقیرتر اهمیت بسیاری دارند، زیرا این پول‌ها می‌تواند به مواردی مانند کاهش فقر، بهبود سطح زندگی خانوارها، تأمین مالی پروژه‌های کوچک، توسعه اقتصادی مناطق روستایی و کم‌درآمد، تثبیت نرخ ارز و مواردی از این دست کمک کند. بسیاری از این کشورها از حواله‌های ارزی به‌عنوان یکی از منابع اصلی درآمد خارجی استفاده می‌کنند و آن را به‌عنوان جایگزینی برای سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی یا صادرات محصولات به‌نظر می‌گیرند. از طرف دیگر باید در نظر داشت که وابستگی بیش از حد به حواله‌های ارزی می‌تواند چالش‌هایی را به همراه داشته باشد. برای مثال، این وابستگی می‌تواند سبب کاهش نوآوری داخلی و توسعه پایدار شود. همچنین بحران‌های اقتصادی در کشورهای میزبان مهاجران می‌تواند به کاهش این حواله‌ها منجر شود که تأثیر منفی بر اقتصاد کشورهای دریافت‌کننده خواهد داشت.

درآمد۳۲۰ میلیون دلاری افغانستان

افغانستان نیز یکی از کشورهای است که به‌شدت به حواله‌های ارزی ارسالی توسط مهاجران و کارگران افغانستانی در خارج از کشور وابسته است. با توجه به شرایط سیاسی، اقتصادی و اجتماعی این کشور، حواله‌های ارزی نقش مهمی در معیشت بسیاری از خانواده‌های افغان و همچنین در اقتصاد کلان این کشور ایفا می‌کنند. افغانستان به دلیل دهه‌ها جنگ، ناپایداری اقتصادی و بیکاری بالا، همواره یکی از کشورهای بوده که در آن مهاجرت نیروی کار به خارج از کشور رواج داشته است. کارگران افغانستانی که عمدتاً به کشورهای همسایه

کارگران هندی شاغل در خارج، سال ۲۰۲۳ بیش از ۱۲۰ میلیارد دلار (معادل ۳ برابر درآمد نفتی ایران) پول به کشورشان ارسال کرده‌اند

الگوی هند قابل تکرار است؟

(به‌ویژه ایران و پاکستان) مهاجرت کرده‌اند، منابع اصلی ارسال حواله به کشورند. همچنین تعداد زیادی از افغانستانی‌ها به کشورهای حاشیه خلیج فارس و اروپا مهاجرت کرده‌اند و از آنجا به خانواده‌های خود پول ارسال می‌کنند.

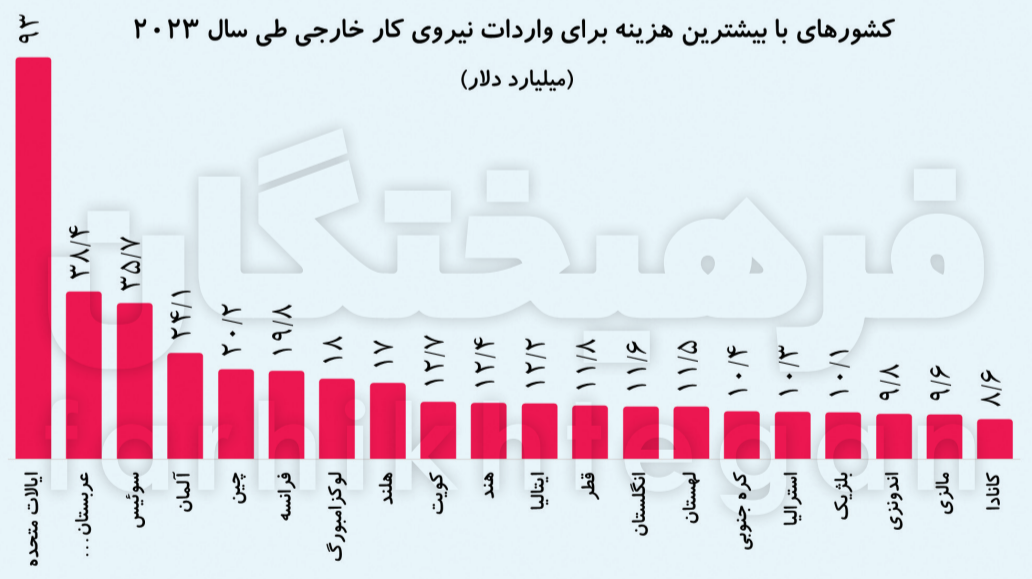
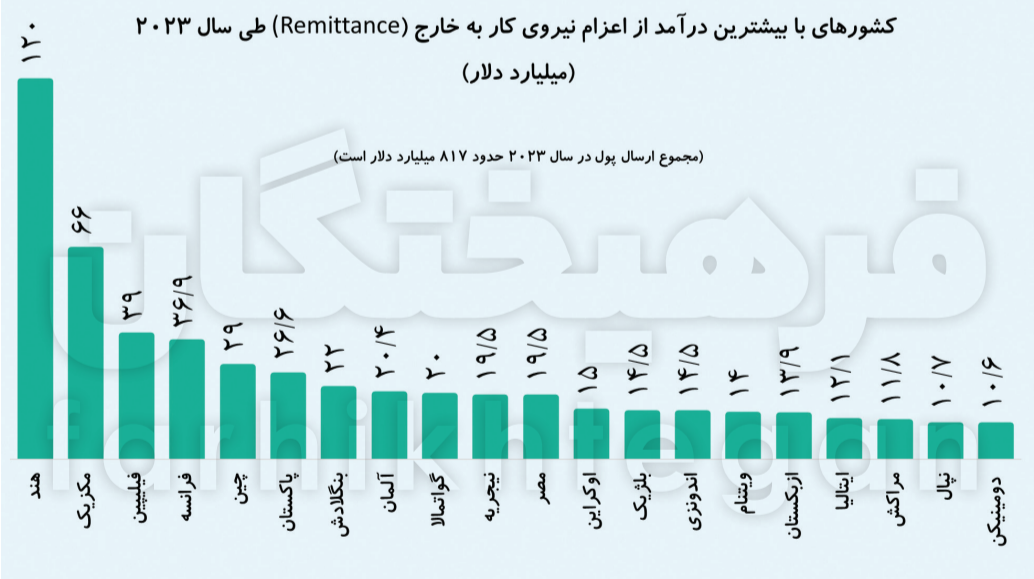
حواله‌های ارزی نقش بسیار مهمی در تأمین معیشت خانواده‌های افغانستانی دارد. این پول‌ها به‌ویژه در مناطق روستایی و محروم، منبع اصلی درآمد خانوارهاست. بسیاری از خانواده‌های افغانستانی برای تأمین نیازهای اساسی خود مانند غذا، مسکن و آموزش به این حواله‌ها وابسته‌اند. در نتیجه، هرگونه تغییر در میزان حواله‌های ارزی می‌تواند به شدت بر وضعیت اقتصادی و اجتماعی این کشور تأثیر بگذارد. حواله‌های ارزی یکی از منابع مهم درآمد ارزی برای افغانستان محسوب می‌شود. در شرایطی که اقتصاد افغانستان ضعیف است و با چالش‌های جدی مانند کاهش صادرات و سرمایه‌گذاری خارجی مواجه است، حواله‌های ارسالی مهاجران به‌عنوان یکی از اصلی‌ترین منابع ارز خارجی در کشور عمل می‌کنند.

جای خالی آمار مربوط به ایران

وضعیت ایران در زمینه دریافت حواله‌های ارزی مهاجران نسبت به بسیاری از کشورهای همسایه و دیگر کشورهای در حال توسعه چندان مطلوب نیست. چند دلیل عمده برای این وضعیت وجود دارد که به عوامل اقتصادی، اجتماعی و مهاجرتی ایران مربوط می‌شود. برخلاف کشورهای دیگر مانند هند، فیلیپین یا پاکستان که بخش قابل توجهی از مهاجران‌شان به‌عنوان کارگران ماهر یا نیمه‌ماهر به کشورهای خارجی می‌روند و برای خانواده‌های خود پول ارسال می‌کنند، درصد زیادی از مهاجران ایرانی نخبگان، دانشجویان و افراد تحصیل کرده‌اند. این دسته از مهاجران معمولاً به دلایل تحصیلی یا شغلی مهاجرت می‌کنند و بسیاری از آنها بعد از مهاجرت، وابستگی مالی به ایران ندارند و بنابراین پول زیادی به کشور ارسال نمی‌کنند.

ایرانیان عمدتاً به کشورهای توسعه‌یافته مانند آمریکا، کانادا، استرالیا و کشورهای اروپایی مهاجرت می‌کنند. مهاجرانی که به این کشورها می‌روند، به دلیل درآمد و شرایط کاری نسبتاً خوب خود، کمتر تمایل به ارسال پول به کشور دارند. در مقابل، کشورهایی مانند فیلیپین و پاکستان که مهاجران‌شان عمدتاً به کشورهای خلیج فارس مهاجرت می‌کنند، بیشترین میزان حواله را دریافت می‌کنند. در بسیاری از کشورها که دریافت‌کنندگان عمده حواله‌های ارزی‌اند، مهاجران به‌عنوان نیروی کار ساده یا نیمه‌ماهر در کشورهای خارجی کار می‌کنند و خانواده‌های آنها به شدت به پول‌های ارسالی برای تأمین معیشت خود وابسته‌اند. اما در ایران، بسیاری از خانواده‌هایی که افراد‌شان مهاجرت کرده‌اند، وضعیت مالی بهتری دارند و به این دلیل، میزان ارسال حواله از سوی مهاجران کمتر است.

نوسانات شدید نرخ ارز در ایران و تحریم‌های اقتصادی، باعث مشکلات جدی در انتقال پول به داخل کشور شده است. بسیاری از سیستم‌های بانکی بین‌المللی به دلیل تحریم‌ها قادر به انتقال مستقیم پول به ایران نیستند و همین مسأله سبب شده حتی مهاجرانی که تمایل به ارسال پول به کشور دارند، با مشکلات فراوانی مواجه شوند. برخلاف برخی از کشورهای در حال توسعه که سیستم‌های غیررسمی حواله‌داری (مانند هاوالا در جنوب آسیا) به شکل گسترده دارند و به مهاجران کمک می‌کند تا به راحتی پول خود را به کشور ارسال کنند، ایران چنین سیستم‌های گسترده‌ای ندارد. همچنین محدودیت‌های بانکی و مالی به دلیل تحریم‌ها به‌شدت این وضعیت را پیچیده‌تر کرده است.

دلارزدایی واقعی چگونه رخ می‌دهد؟

پژوهشکده امور اقتصادی وابسته به وزارت اقتصاد در گزارشی با عنوان «تجاریبی از دلارزدایی در جهان و درس‌هایی برای ایران» به بررسی تجارب دلارزدایی و امکان آن پرداخت است. در این گزارش آمده است: «توافقنامه برتون وودز در سال ۱۹۴۴ نظام مالی بین‌المللی جدیدی را به‌وجود آورد که با مرکزیت دلار آمریکا که ستونی حیاتی از قدرت جهانی ایالات متحده است مشخص شد؛ اما در طول هشت دهه گذشته، برخی مسائل همچون عدم تقارن بین وزن اقتصادی رو به کاهش ایالات متحده در اقتصاد جهانی و نقش مسلط رو به رشد دلار، بروز بحران‌های مالی اثرگذاری سیاست‌های پولی آمریکا بر کشورها و استفاده ابزاری یا تسلیحاتی آمریکا از دلار و سیستم تخصیص پرداخت، موجب شده نقش دلار توسط برخی دولت‌ها و شرکت‌ها مورد ارزیابی مجدد قرار گیرد؛ به‌گونه‌ای که نهایتاً منجر به گسترده‌ترین دلارزدایی تاکنون شده است.»

بر این اساس دلایل دلارزدایی چندوجهی بوده و کشورهای مختلف در فرآیند دلارزدایی خود، اهداف متفاوتی را در نظر داشته‌اند؛ برخی دلارزدایی را با هدف اقتصادی، یعنی کاهش آسیب‌پذیری کشور در برابر نوسانات دلار آمریکا و خطرات احتمالی مرتبط با تسلط یک ارز واحد در سیستم مالی جهانی؛ برخی با هدف سیاسی، یعنی تمایل به خودمختاری و استقلال بیشتر و برخی با هدف استراتژیک، یعنی تقویت امنیت ملی و محافظت در برابر تحریم‌های اقتصادی احتمالی یا جنگ مالی، دنبال کرده‌اند. بررسی تجربه کشورهای موفق در امر

دلارزدایی حاکی از آن است که بیش از آنکه سیاست‌های دلارزدایی اجباری به معنای محدودیت‌های قانونی در استفاده از پول خارجی موفق باشد، اصلاحات نظام‌ها و نهادهای اقتصاد کلان به‌منظور افزایش اعتبار اقتصاد کلان و نهادی، اگرچه مدت زمان بیشتری را می‌طلبد، اما موفق‌تر بوده است؛ به‌گونه‌ای که می‌توان استدلال کرد ثبات اقتصاد کلان، شرط لازم برای کاهش دلاریزه شدن است، به‌ویژه آنکه استفاده از پول خارجی اغلب یک انتخاب منطقی در کشورهایی است که اعتماد به پول داخلی کم و تورم بالاست. تغییر به سمت نرخ‌های ارز انعطاف‌پذیر، رژیم هدف‌گذاری تورم و همچنین توسعه بازارهای سرمایه مبتنی بر پول ملی ازجمله مواردی بوده که در کاهش دلاریزه شدن مفید واقع شده است. روند‌های کنونی دلارزدایی نیز که عمدتاً به رهبری بریکس در حال انجام است، شامل اقداماتی در قالب افزایش استفاده از ارزهایی غیر از دلار در تجارت بین‌المللی، متنوع‌سازی ذخایر خارجی رسمی، ایجاد سیستم جایگزین سوئیفت، معرفی پول مشترک، بین‌المللی کردن پول داخلی و استفاده از پول دیجیتال می‌شود.

البته علی‌رغم همه اقدامات انجام شده و پیشرفت‌های مهم حاصل شده تلاش‌های دلارزدایی هنوز محدود و جزئی بوده و به نظر می‌رسد دلارزدایی معنادار با چالش‌هایی مواجه است. درواقع اگرچه در

کاهش اتکای بیش از حد به دلار از طریق تنوع بخشی به ذخایر ارزی و تسویه حساب‌های تجاری، نتایج قابل لمس‌ی حاصل شده که با کاهش سهم دلار از ذخایر ارزی تخصیص یافته، سهم دلار در ذخایر ارزی

بود، لذا حفظ ذخایر دلاری برای هر کشوری ازجمله ایران بسیار بااهمیت بوده و لازم است در به‌کارگیری سیاست‌های ارزی‌ای که می‌تواند موجبات هدررفت ذخایر ارزی را به همراه داشته باشد، احتیاط شود.

تجربه کشورهای موفق در امر دلارزدایی در کنار شرایط اقتصاد ایران که بیش از پنج سال است در نرخ تورم پیوسته بالای ۳۰ درصد مواجه است حاکی از آن است که مجموعه اقدامات ثبات اقتصاد کلان به‌منظور کاهش نقش آفرینی دلار در اقتصاد کشور به‌عنوان ذخیره ارزش لازم است هدف اصلی در نظر گرفته شود. بهبود تراز تجاری کشور به‌ویژه از طریق ارتقای کمی و کیفی صادرات، متنوع کردن صادرات و صادرات کالاهای با ارزش افزوده بالا و توسعه بازار سرمایه باید مورد توجه جدی قرار گیرد. در عین حال، همان‌طور که اشاره شد دلارزدایی نیازمند اتخاذ برخی تدابیر است که ازجمله آن می‌توان به مواردی همچون معرفی ابزارهای پوشش ریسک پول داخلی، شکل‌گیری سیستم پرداخت رسمی و جلوگیری از فعالیت‌های سفته‌بازانه ارزی از طریق اخذ مالیات‌های گزنده اشاره کرد. در کنار این موارد اقداماتی همچون افزایش ذخایر خارجی ارز و طلا و نیز متنوع‌سازی ذخایر ارزی، انعقاد قراردادهای تجاری دوجانبه با پول‌های محلی، تقویت بلوک‌های اقتصادی منطقه‌ای و غیرمنطقه‌ای و عضویت در مجامعی مثل بریکس و شانگهای که امکان انعقاد قرارداد‌های مبادله ارز، توسعه سیستم‌های پرداخت جایگزین، افزایش استفاده از ارزهایی غیر از دلار در تجارت بین‌المللی معرفی پول مشترک و... را فراهم می‌کنند، ضروری است.